

Llorenç Vidal

Petit llibre d'un solitari

Pequeño libro de un solitario

Edició en ebook
Publicació Annexa als Antics
Quaderns Literaris PONENT
2019

Edició d'autor
Edición de autor

Reedició en pdf revisada sobre la tercera edició catalana-valenciana-balear de 1974 i castellanes de 1977 i 1988. Les versions mallorquina i castellana d'aquesta setena edició en ebook queden establertes com a text definitiu, al qual s'hauran d'atendre les futures reedicions.

Il·lustracions de **Joan Gibert** (corresponents a la 1^a i 2ª edicions) i **d'Eulogio Díaz del Corral** (corresponents a la 3ª edició i successives)

Reedición en pdf revisada sobre la tercera edición catalana-valenciana-balear de 1974 y castellanas de 1977 y 1981. Las versiones mallorquina y castellana de esta séptima edición en ebook quedan establecidas como texto definitivo, al que tendrán que ajustarse las futuras reediciones.

*Ilustraciones de **Joan Gibert** (correspondientes a la 1^a y 2ª ediciones) y de **Eulogio Díaz del Corral** (correspondientes a la 3ª edición y sucesivas)*

Primera edició (incompleta) l'any 1968. Contant la digital inclosa a la web "No-violència i Pau" aquesta és la 7ª edició

Primera edición (incompleta) en 1968. Contando la digital incluida en la web "No-violencia y Paz" ésta es la 7ª edición.

E-BOOK. Edició en PDF
PUBLICACIÓ ANNEXA
ALS ANTICS QUADERNS LITERARIS PONENT, 2019

"La més important obra mística, universalista i pacifista de la literatura mallorquina i balear contemporània"

"La más importante obra mística, universalista y pacifista de la literatura mallorquina y balear contemporánea"

"Si Tao pot esser definit amb paraules, ja no és Tao. Si el seu nom pot esser anomenat, ja no és el seu nom. No té nom. Precedeix al Cel i a la Terra. Quan se li pot donar nom, és la potència que crea els innombrables sers".

Lao Tse

"Si Tao puede ser definido con palabras ya no es Tao. Si su nombre puede ser pronunciado ya no es su nombre. No tiene nombre. Precede al Cielo y a la Tierra. Cuando se le puede dar un nombre, es la potencia que crea los innumerables seres".

Lao-Tse

"No discutiu sobre doctrines i religions. No n'hi ha més que una. Tots els rius van a l'oceà. Anau-hi i deixau que hi vagin els demés".

Ramakrishna

"No discutáis sobre doctrinas y religiones. No hay más que una. Todos los ríos van al océano. Id a él y dejad que vayan los demás".

Ramakrishna

"Oh pobles del món! La religió de Déu té per finalitat l'amor i la unió; no en faceu una causa d'enemistat i de conflicte..."

Bahá'u'lláh

"Oh pueblos del mundo! La religión de Dios tiene por finalidad el amor y la unión; no hagáis de ella una causa de enemistad y de conflicto..."

Bahá'u'lláh

Prefaci

Aquí em teniu, a mi, Llorenç, fill del mar, germà del mar, nét del vent, nascut, con els dofins, sota el signe de Taurus. Aixec les meves mans en oració i permanesc en silenci: en el silenci del mar, en el silenci del vent, en el silenci còsmic de Taurus.

He sojornat vora els lledoners i vora les palmeres i sé que a trenc de vespre el cel es torna roig, com si a l'altra banda, enllà de les muntanyes, els focs de la nit s'obriessin les venes.

Davall les mans i em recull a l'ombra dels baladres per donar-vos serenament el meu missatge, que no és meu, i que corre, com l'aigua, pelegri per una terra desconeguda.

Prefacio

Aquí me tenéis, a mí, Llorenç, hijo del mar, hermano del mar, nieto del viento, nacido, como los delfines, bajo el signo de Taurus. Levanto mis manos en oración y permanezco en silencio: en el silencio del mar, en el silencio del viento, en el silencio cósmico de Taurus.

He morado junto a los almeces y junto a las palmeras y sé que al despuntar el crepúsculo vespertino el cielo se torna rojo, como si en el otro lado, allende las montañas, los fuegos de la noche se abriesen las venas.

Bajo mis manos y me recojo a la sombra de las adelfas para daros serenamente mi mensaje, que no es mío, y que corre, como el agua, peregrino por una tierra desconocida.

1

A trenc d'alba

Havia viscut a la muntanya i freqüentat el silenci de les ermites del desert, on havia consumit la seva adolescència en el recés beatífic de la pau de l'infinit. Els vells ermites l'iniciaren en l'art de la contemplació divina, que havia inflammat el seu cor del més apassionat dels amors.

Un matí, quan despuntava l'hora de l'alba, se li dibuixaren al cos els estigmes de la Passió. I ell, de genolls, amb l'esguard fit en el blau incipient del cel de la matinada, romangué en èxtasi llargament. Així el sorprengueren els seus germans, que caigueren en oració al seu voltant. Alguns, fins i tot, oloraren com un flaire de gessamí, de menta i d'altres herbes aromàtiques.

L'ancià prior, aquell cec de barba de profeta, en conèixer la notícia, demanà de ser conduït al lloc de la bella nova. Quan hi arribà, se li obriren els ulls i pogué contemplar, altra vegada, la suavíssima claror del dia.

Una resplendor desconeguda il·luminà les muntanyes i aquell fill de la Llum davallà serenament de la sublim visió. La seva cara irradiava de goig i la seva llengua començà a entonar el salm de les pastures celestials.

El vell superior conegué que havia arribat l'hora que el jove deixeble, ja esdevengut Mestre, deixàs la solitud de les ermites i anàs a anunciar el seu missatge als mortals que viuen a la terra.

A l'hora de vespres, quan els estigmes

1

Al despuntar el alba

Había vivido en la montaña y frecuentado el silencio de las ermitas del desierto, donde había consumido su adolescencia en el retiro beatífico de la paz del infinito. Los viejos eremitas le iniciaron en el arte de la contemplación divina, que había inflamado su corazón del más apasionado de los amores.

Una mañana, cuando despuntaba la hora del alba, se le dibujaron en el cuerpo los estigmas de la Pasión. Y él, de hinojos, con la mirada fija en el azul incipiente del cielo del amanecer, permaneció en éxtasis largamente. Así lo sorprendieron sus hermanos, que cayeron en oración a su alrededor. Algunos, incluso, olieron como una fragancia de jazmín, de menta y de otras hierbas aromáticas.

El anciano prior, aquel ciego de barbas de profeta, al conocer la noticia, pidió ser conducido al lugar de la bella nueva. Cuando llegó, se le abrieron los ojos y pudo contemplar nuevamente la suavísima claridad del día.

Un resplendor desconocido iluminó aquellas montañas y aquel hijo de la Luz descendió serenamente de la sublime visión. Su cara irradiaba de gozo y su lengua comenzó a entonar el salmo de las praderas celestiales.

El viejo superior conoció que había llegado la hora de que el joven discípulo, ya hecho Maestro, dejase la soledad de las ermitas y fuera a anunciar su mensaje a los mortales que viuen en la tierra.

A la hora de vísperas, cuando los estigmas

començaren a deixar el seu cos, davall una alzina mil·lenària, l'il·luminat rebé la imposició de mans i la benedicció del patriarca, qui, després d'invocar la salut de l'Altíssim, li digué:

-Has estat cridat a una nova missió. Des d'ara abandonaràs aquestes roques, i, fet obrer del Regne, trescaràs, com un pelegrí, els camins d'Ibaic, per anunciar l'etern missatge de la salvació. D'avui endavant el teu nom serà Germà Pacífic. Pren la teva ruta. Nosaltres, des d'aquí, t'acompanyarem en l'esperit. Que la benedicció del Verb-Saviesa vagi amb tu i que l'Esperit de l'Etern sia la flamarada que inflami el teu camí.

Germà Pacífic s'aixecà com a transfigurat. Abraçà i besà els seus companys. I tots els eremites de la serra d'Alfabeguera, amb llàgrimes de goig i de tristor alhora, el veren allunyar-se coster avall, fins que l'espessor del bosc i el crepuscle del capvespre els robaren la santa visió del nou elegit.

comenzaron a dejar su cuerpo, bajo una encina milenaria, el iluminado recibió la imposición de manos y la bendición del patriarca, quien, después de invocar la salud del Altísimo, le dijo:

-Has sido llamado a una nueva misión. Desde ahora abandonarás estas rocas, y, hecho un obrero del Reino, recorrerás, como un peregrino, los caminos de Ibaic, para anunciar el eterno mensaje de la salvación. Desde hoy en adelante tu nombre será Hermano Pacífico. Toma tu ruta. Nosotros, desde aquí, te acompañaremos en el espíritu. Que la bendición del Verbo-Sabiduría vaya contigo y que el Espíritu del Eterno sea la llamarada que inflame tu camino.

Hermano Pacífico se levantó como transfigurado. Abrazó y besó a sus compañeros. Y todos los eremitas de la sierra de Alfabeguera, con lágrimas de gozo y de tristeza a la vez, lo vieron alejarse ladera abajo, hasta que la espesura del bosque y el crepúsculo del atardecer les robaron la santa visión del nuevo elegido.

2

Els camins de l'Infinit

Al matí següent arribà a terres de conradís. Un jove d'ulls blaus creuava, amb un parell de bísties, els polsosos camins d'unes tanques de terra prima. El blat era, ja, alt i els ametlers estaven en flor.

L'ermità posà la mà damunt l'espatla del jove i li va dir:

-La força de l'esperit sia amb tu.

I es creuaren les dues mirades. Un calfred els corprengué ambdós i tremolaren les fulles del vell garrover que els feia ombra. S'assegueren devora la soca i el jove d'ulls blaus demanà al nou-vengut:

-Què he de fer per seguir els camins del Senyor?

2

Los caminos del Infinito

A la mañana siguiente llegó a tierras de labrantío. Un joven de ojos azules cruzaba con una yunta de bestias los polvorientos caminos de unas parcelas de tierra rocosa. El trigo era, ya alto, y los almendros estaban en flor.

El ermitaño puso la mano sobre el hombro del joven y le dijo:

-La fuerza del espíritu sea contigo.

Y se cruzaron las dos miradas. Un escalofrío estremeció a ambos y temblaron las hojas del viejo algarrobo que les daba sombra. Se sentaron junto al tronco y el joven de ojos azules preguntó al recién llegado:

-¿Qué he de hacer para seguir los caminos del Señor?

-Tots els camins de la terra te menaran a Ell. Ell és l'Etern, l'Infinit, el Mar Immens que enrevolta totes les terres. Els camins seran més llargs o més curts, més drets o més torts; però, inclús aquells que creus que te n'allunyen, t'hi menaran.

Passà un vol de coloms, i el jove perdé el blau dels seus ulls en el blau de l'Infinit. Germà Pacífic l'interrompé:

-Les aus volant canten l'alegria de la Creació. Les plantes floreixen al lloc on Déu les ha fetes brotar i són un himne perenne a la seva glòria.

Els dos s'aixecaren. S'abraçaren pit contra pit, i un estremiment místic dominà el jove d'ulls blaus. El cel havia entrat dins ells i un nou batec batejava en el batec del seu cor.

-Todos los caminos de la tierra te conducirán a Él. Él es el Eterno, el Infinito, el Mar Inmenso que rodea todas las tierras. Los caminos serán más largos o más cortos, más rectos o más torcidos; pero incluso los que crees que te alejan, te conducirán a Él.

Pasó un vuelo de palomas, y el joven perdió el azul de sus ojos en el azul del Infinito. Hermano Pacífico lo interrumpió:

-Las aves volando cantan la alegría de la Creación. Las plantas florecen en el lugar donde Dios las ha hecho brotar y son un himno perenne a su gloria.

Los dos se levantaron. Se abrazaron pecho contra pecho, y un estremecimiento místico dominó al joven de ojos azules. El cielo había entrado en ellos y un nuevo latido latía en el latido de su corazón.

3

La teva Llum interior

Germà Pacífic dormia damunt una roca a l'ombra d'un pi. Uns nins passaren per allà i el miraren llargament. Germà Pacífic s'adonà de l'esguard dels infants i es despertà. S'hi acostà i els digué:

-Mirau els arbres. I llegiu a les seves fulles la misericòrdia del Senyor.

Un adolescent, devuit anys de pell morena i el cor ple d'inquietud mediterrània, que havia escoltat aquestes paraules, l'escometé:

-Vós, Mestre, que sabeu llegir la misericòrdia de Déu a les fulles dels arbres, digau-me: quina és la verdadera veritat?

Germà Pacífic li posà el braç damunt les espatles. Se l'apropà, el va estrènyer contra

3

Tu Luz interior

Hermano Pacífico dormía sobre una roca a la sombra de un pino. Unos niños pasaron por allí y lo miraron largamente. Hermano Pacífico se dio cuenta de la mirada de los niños y despertó. Se les acercó y les dijo:

-Mirad los árboles. Y leed en sus hojas la misericordia del Señor.

Un adolescente, dieciocho años de piel morena y el corazón lleno de inquietud mediterránea, que había escuchado aquellas palabras, lo saludó:

-Vos, Maestro, que sabéis leer la misericordia de Dios en las hojas de los árboles, decidme: ¿cuál es la verdadera verdad?

Hermano Pacífico le puso el brazo sobre los hombros. Se lo acercó, lo apretó contra

el seu costat, i quan, així, el va tenir aïllat del seu contorn, li respongué:

-La Veritat és Una, però les seves formes són infinites i els seus noms són in comptables. Tu cerca la teva Llum interior i segueix-la fins al final, perquè en aqueixa Llum interior hi trobaràs la teva forma personal de l'Única, Infinita i Eterna Veritat.

su costado, y cuando, así, lo tuvo aislado de su contorno, le respondió:

-La Verdad es Una, pero sus formas son infinitas y sus nombres son incontables. Tú busca tu Luz interior y síguela hasta el final, porque en esa Luz interior encontrarás tu forma personal de la Única, Infinita y Eterna Verdad.

4

L'ideal del pelegrí

Passà pel santuari de Puig Ferit. Uns quants romeus descansaven dins la clastra dels baladres. L'ermità els escometé, dinà amb ells i hi entaulà una bona conversa. Amb l'ajut d'alguns dels oients, hem pogut reconstruir els següents fragments del seu discurs:

-L'ideal de la humanitat és el pelegrí, l'homo que camina vers el futur, carregat d'amor pels seus semblants i amb la mirada fita en la ciutat del demà.

-Pelegrí no és el transhumant, sinó aquell que ha arribat al ple deslliurament de saber-se estranger en aquesta terra i - encara que sempre permaneixi materialment al mateix lloc- camina espiritualment sense repòs a la terra del futur.

-El pelegrí és, en el seu fons humà, un rodamón carregat de vida, que beu, menja, riu, plora i estima, i que sap que ha de passar per aquesta terra sense depositar el seu cor en les coses ni en els sers, ja que per ell el món és una simple posada on ha de sopar, fer-hi nit i, just a trenc d'alba, ha de deixar-la per no interrompre el seu camí.

-Si el pelegrí troba un paisatge bell, pot aturar-se una estona a contemplar-lo, però no massa temps, no fos que, amb això, perdés la perspectiva del seu vertader camí.

-Mai demanarà a Déu o als homos que facin les coses com ell vol, sinó que la seva oració serà: "Senyor, que la meua voluntat es conformi a la vostra", i, així,

4

El ideal del peregrino

Pasó por el santuario de Puig Ferit. Unos cuantos romeros descansaban en el patio de las adelfas. El ermitaño los saludó, almorzó con ellos y entabló una larga conversación. Con la ayuda de algunos de los oyentes, hemos podido reconstruir los siguientes fragmentos de su discurso:

-El ideal de la humanidad es el peregrino, el hombre que camina hacia el futuro, cargado de amor para sus semejantes y con la mirada fija en la ciudad del mañana.

-Peregrino no es el trashumante, sino aquel que ha llegado a la plena liberación de saberse extranjero en esta tierra y - aunque siempre permanezca materialmente en el mismo lugar- camina espiritualmente sin reposo a la tierra del futuro.

-El peregrino es, en su fondo humano, un vagabundo cargado de vida, que bebe, come, ríe, llora y ama, y sabe que ha de pasar por esta tierra sin depositar su corazón ni en las cosas ni en los seres, ya que para él el mundo es una simple posada donde ha de cenar, pasar la noche y, apenas despunte el alba, ha de dejarla para no interrumpir su camino.

-Si el peregrino encuentra un paisaje bello, puede detenerse un momento a contemplarlo, pero no demasiado tiempo, no fuera que, con esto, perdiera la perspectiva de su verdadero camino.

-Nunca pedirá a Dios o a los hombres que hagan las cosas como él quiere, sino que su oración será: "Señor, que mi voluntad

passarà pels camins amb la mirada alta, fita en l'horitzó que persegueix, encara que, degut a la pols dels camins, s'embruti una mica els peus i les avarques.

-El pelegrí -l'autèntic pelegrí- segueix la Llum interior, no judica ningú i practica l'amor fraternal i la no-violència, ja que se sap vertader germà universal.

se conforme a la vuestra", y, así, pasará por los caminos con la mirada alta, firme en el horizonte que persigue, aunque, debido al polvo de los caminos, se ensucie un poco los pies y las abarcas.

-El peregrino -el auténtico peregrino- sigue la Luz interior, no juzga a nadie y practica el amor fraterno y la no-violencia, ya que se sabe verdadero hermano universal.

5

De la pàtria i de la religió

-Així, doncs, quina és la vostra pàtria?

-Allà on puc sembrar la meva tenda i estendre el meu sac de dormir hi tenc un recó de la meva pàtria, d'aquesta pàtria que va d'orient fins a occident, de tramuntana fins a migjorn, i que abraça totes les encontrades de la terra i totes les terres de l'univers.

-I la vostra religió?

-Les distintes religions són rius que corren vers un mateix mar. I els vertaders profetes de totes les religions són enviats del Pare; ensenyen, sota diferents aspectes i símbols, la mateixa fe, i estan destinats a preparar el futur Dia de Déu.

Ja s'havia fet de vespre...

5

De la patria y de la religión

-Así, pues, ¿cuál es vuestra patria?

-Allí donde puedo sembrar mi tienda y extender mi saco de dormir tengo un rincón de mi patria, de esta patria que va de oriente hasta occidente, de tramontana hasta mediodía, y que abraza todas las comarcas de la tierra y todas las tierras del universo.

-¿Y vuestra religión?

-Las distintas religiones son ríos que corren hacia un mismo mar. Y los verdaderos profetas de todas las religiones son enviados del Padre; enseñan, bajo diferentes aspectos y símbolos, la misma fe, y están destinados a preparar el futuro Día de Dios.

Ya había anochecido...

6

De l'essència de Déu

Cala Oronella estava allà prop. Germà Pacífic hi anà per unir-se amb la naturalesa, perquè nadar en el mar, banyar-se en el mar, davall els pins, a un caló salvatge, és entrar en comunió amb la naturalesa mateixa.

Passaren uns rodamons carregats amb una guitarra. Germà Pacífic els escometé:

-Germans!

Tant ells com els altres que ho sentiren, se n'estranyaren, però al recés d'uns oms, a la fresca del torrent, els rodamons i Germà Pacífic departiren tranquil·lament. Germà Pacífic entrà en èxtasi i els rodamons s'evadiren vers el buit. I tots junts es retrobaren en el mateix Infinit.

(En aquell moment els ermitans de les muntanyes sentiren un lleu oratge que els

6

De la esencia de Dios

Cala Oronella estaba cerca. Hermano Pacífico fue allí para unirse con la naturaleza, porque nadar en el mar, bañarse en el mar, bajo los pinos, en una caleta salvaje, es entrar en comunión con la naturaleza misma.

Pasaron unos trotamundos cargados con una guitarra. Hermano Pacífico los saludó:

-¡Hermanos!

Tanto ellos como los demás que lo oyeron, se extrañaron, pero al socaire de unos olmos, en el fresco del torrente, los trotamundos y Hermano Pacífico departieron tranquilamente. Hermano Pacífico entró en éxtasis y los trotamundos se evadieron en el vacío. Y todos juntos se reencontraron en el mismo Infinito.

(En aquel momento los ermitaños de las

duia un llunyà perfum d'aigua salada).

Quan davallaren de les regions de l'esperit, Germà Pacífic exclamà:

-L'essència de Déu és Amor, i la seva potència -que està en el cor de tots els sers- és una potència difusora de l'Esperit d'Amor.

S'abraçaren i cadascú seguí el seu camí, camins diferents, però tots junts alhora, solcs d'un mateix llac, solcs dins un mateix llac, solcs vers un mateix centre d'un mateix llac.

montañas sintieron una suave brisa que les llevaba un lejano perfume de agua salada).

Cuando descendieron de las regiones del espíritu, Hermano Pacífico exclamó:

-La esencia de Dios es Amor, y su potencia -que está en el corazón de todos los seres- es una potencia difusora del Espíritu de Amor.

Se abrazaron y cada uno siguió su camino, caminos diferentes, pero juntos a la vez, surcos de un mismo lago, surcos dentro de un mismo lago, surcos hacia un mismo centro de un mismo lago.

7

De la senzillesa i de la comunió universal

Al matí l'hostalera li donà un tassó de llet i dues llesques de pa. Germà Pacífic beneí el pa i el besà abans de menjar-se'l. L'hostalera li demanà:

-On anau?

-M'he fet pelegrí del món per anunciar-vos la pau.

-Però la pau és tan difícil...

-Cada acció egoista, cada violència, cada nou invent guerrer costen a l'homo un pam de la seva llibertat. Si no ens despertam caminarem vers l'esclavitud i la destrucció absoluta de la humanitat.

-I jo què hi puc fer?

--Apreniu a ser una part humil, senzilla i poc exigent de l'Univers, viviu en fe, fraternitat, amor, justícia, pau, llibertat, no-violència, oració, recolliment íntim, i practicaeu el bé a tots els sers. I estau segura que qualsevol existència, fins i tot la més humil i amagada, influeix -per mitjà de la comunió universal- en el devenir de la humanitat. El vostre esforç, madona, no serà inútil.

Germà Pacífic deixà aquella casa, i la vella hostalera, rumiant les paraules de l'ermità, se n'anà a regar els ramellers del seu jardí.

7

De la sencillez y de la comunió universal

Por la mañana la hostalera le dio un vaso de leche y dos rebanadas de pan. Hermano Pacífico bendijo el pan y lo besó antes de comérselo. La hostalera le preguntó:

-¿A dónde vais?

-Me he hecho peregrino del mundo para anunciaros la paz.

-Pero la paz es tan difícil...

-Cada acción egoísta, cada violencia, cada nuevo invento guerrero cuestan al hombre un palmo de su libertad. Si no despertamos, caminaremos hacia la esclavitud y la destrucción absoluta de la humanidad.

-Y yo ¿qué puedo hacer?

-Aprended a ser una parte humilde, sencilla y poco exigente del Universo, vivid en fe, fraternidad, amor, justicia, paz, libertad, no-violencia, oración, recogimiento íntimo, y practicaed el bien a todos los seres. Y estad segura de que cualquier existencia, incluso la más humilde y escondida, influye -por medio de la comunió universal- en el devenir de la humanidad. Vuestro esfuerzo, buena mujer, no será inútil.

Hermano Pacífico dejó aquella casa, y la vieja hostalera, rumiando las palabras del ermitaño, se fue a regar las plantas del jardín.

8

De l'educació pacificadora dels sers humans

En passar per Biniàissa, poblet situat a l'ombra del Puig Bo, va veure uns al·lots que jugaven amb espases i pistoles. Germà Pacífic s'encengué en ira santa i digué, dirigint-se als pares d'aquella població:

-Donar als infants juguetes bèl·liques és el mateix que donar-los prostitutes de cartó perquè exerceixin el seu instint sexual, ja que el bel·licisme és a l'agressivitat humana el mateix que la prostitució a la sexualitat. Educau els vostros fills en la germanor i en la pau, i allunyau-los dels tenebrosos camins de l'odi i de la violència.

I mirant cap a l'escola de la vila, continuà:

8

De la educación pacificadora de los seres humanos

Al pasar por Biniàissa, pueblecito situado a la sombra del Puig Bo, vio unos mozalbetes que jugaban con espadas y pistolas. Hermano Pacífico se encendió en ira santa y dijo, dirigiéndose a los padres de aquella población:

-Dar a los niños juguetes bélicos es lo mismo que darles prostitutas de cartón para que ejerciten su instinto sexual, ya que el belicismo es a la agresividad humana lo mismo que la prostitución a la sexualidad. Educad vuestros hijos en la hermandad y en la paz y alejadlos de los tenebrosos caminos del odio y de la violencia.

Y mirando hacia la escuela de la villa, continuó:

-La nostra tasca, com a educadors, ha de ser la glòria de Déu i la pacificació dels sers humans, tal com proclamaren els àngels el dia del naixement de l'Educador de Nazaret: "Gòria a Déu a les Altures i Pau a la Terra als homos de bona voluntat".

Tot quant ens allunyi d'aquesta finalitat superior és un eixalament d'ales, un abaixament de la volada, un escurçament dels horitzons de la nostra missió educadora.

-Nuestra tarea, como educadores, ha de ser la gloria de Dios y la pacificación de los seres humanos, tal como proclamaron los ángeles el día del nacimiento del Educador de Nazaret: "Gloria a Dios en las Alturas y Paz en la Tierra a los hombres de buena voluntad".

Todo lo que nos aleje de esta finalidad superior es un recortamiento de alas, un descenso del vuelo, un empequeñecimiento de los horizontes de nuestra misión educadora.

9

De les cares de la Veritat

S'havien trobat el dia abans a la vorera d'un camí. Ambdós eren pelegrins, duien la mateixa ruta, seguiren junts i conversaren llargament.

Quan al matí Germà Pacífic despertà el seu nou amic -d'una altra llengua, però il·luminat per una mateixa llum- li demanà quin era el significat del cordell negre que duia penjat pel coll.

-És el símbol que, encara que no sia cast, som pur de cor.

I Germà Pacífic se'n recordà de les paraules: "*Benaurats els nets de cor, perquè veuran Déu*".

Varen fer junts dos dies de camí i dormiren dues nits sota un mateix sostre.

9

De las caras de la Verdad

Se habían encontrado el día anterior a la vera de un camino. Ambos eran peregrinos, llevaban la misma ruta, siguieron juntos y conversaron largamente.

Cuando al amanecer Hermano Pacífico despertó su nuevo amigo -de otra lengua, pero iluminado por una misma luz- le preguntó cuál era el significado del cordel negro que llevaba colgado del cuello.

-Es el símbolo de que, aunque no sea casto, soy puro de corazón.

Y Hermano Pacífico recordó las palabras: "*Bienaventurados los limpios de corazón, porque verán a Dios*".

Juntos hicieron dos días de camino y durmieron dos noches bajo un mismo techo.

El Pelegrí-del-cordell-al-coll -l'estrany pelegrí amb cor de rodamón i ulls de paraula- i Germà Pacífic tenien un mateix pensament i un mateix batec, i se n'adonaren que ja eren amics de molt abans d'encontrar-se. Per això Germà Pacífic li digué:

-La Veritat és un poliedre irregular de moltes cares i molts de colors. Cadascú -segons la perspectiva- veu una cara distinta del mateix poliedre. És necessari, emperò, que, a través d'aquella cara, accepti el poliedre total, encara que jamai pugui arribar a abraçar-lo tot amb la seva mirada. Tu i jo, estimat amic Pelegrí-del-cordell-al-coll, crec que en veim la mateixa cara.

Talment un rite religiós, ambdós begueren, tenint per vas les dues mans, de l'aigua d'una mateixa font, i, sense saber si es retrobarien mai més, es despediren un migdia d'estiu a un port de mar, amb una forta encaixada de mans.

Germà Pacífic romangué amb un deix suavíssim de nostàlgia. Va ser llavors quan sentí vivament la inspiració d'una nova benaurança, que, amb delicada timidesa, anuncià als peixos de la mar i als aucells del cel:

-Benaurats els bohemis d'esperit, perquè d'ells és el Regne de la Nova Terra.

I, amb els ulls espirejants i el cor ferit, prosseguí tot sol la seva ruta.

El Peregrino-del-cordel-al-cuello -el extraño peregrino con corazón de vagabundo y ojos de palabra- y Hermano Pacífico tenían un mismo pensamiento y un mismo latido, y se percataron de que ya eran amigos desde mucho antes de encontrarse. Por eso Hermano Pacífico le dijo:

-La Verdad es un poliedro irregular de muchas caras y muchos colores. Cada uno -según la perspectiva- ve una cara distinta del mismo poliedro. Es necesario, empero, que, a través de aquella cara, acepte el poliedro total, aunque jamás pueda llegar a abarcarlo todo con su mirada. Tú y yo, amado amigo Peregrino-del-cordel-al-cuello, creo que vemos la misma cara.

Talment un rito religioso, ambos bebieron, teniendo por vaso las dos manos, del agua de una misma fuente, y, sin saber si se reencontrarían nunca más, se despedieron un mediodía de verano en un puerto de mar, con un fuerte apretón de manos.

Hermano Pacífico permaneció con un deje suavísimo de nostalgia. Fue entonces cuando sintió vivamente la inspiración de una nueva bienaventuranza, que, con delicada timidez, anunció a los peces del mar y a los pájaros del cielo:

-Bienaventurados los bohemios de espíritu, porque de ellos es el Reino de la Nueva Tierra.

Y, con los ojos centelleantes y el corazón herido, prosiguió solitario su ruta.

Dues interpretacions de dues seqüències del capítol 9
pel pintor **Joan Gibert**

Dos interpretaciones de dos secuencias del capítulo 9
Por el pintor **Joan Gibert**

10

De l'embrutiment per la violència i de la salvació per la No-violència

Entrà a Biniduali, un petit llogaret al peu de la muntanya. La gent estava amotinada a la plaça de la vila. I es sentien els crits d'un dirigent del míting que exaltava a la violència.

Germà Pacífic tastà un grop de tristor dins el seu cor, i es mantengué una mica enfora dels oients. Uns veïns s'hi acostaren i li demanaren:

-I vós, ermità, que veniu d'altres terres, què hi deis?

El pelegrí alçà els ulls enlaire, com en un gest d'oració, i contestà:

-És que els homos estam tan embrutits que no podem renunciar a la llei animal de la violència contínua? És que totes les transformacions socials han de sorgir de la guerra (aqueix crim contra la Llum), de la violència i de la destrucció? És que els sers humans, com les bèsties, no entenem altre llenguatge? Si tornam odi per odi, mal per mal, violència per violència; l'odi, el mal i la violència no s'acabaran mai. Si responem, en canvi, i d'acord amb la doctrina dels vertaders profetes, a l'odi amb l'amor, al mal amb el bé, a la injustícia amb la justícia, i a la violència amb la no-violència, ens farem, a pesar de les debilitats, dificultats i desconhorts, pioners i avantguardistes del Reialme de la Pau.

Mentre parlava s'havia anat fent el silenci. Els senzills de cor i els de bona voluntat assentiren a les paraules del

10

Del embrutecimiento por la violencia y de la salvación por la No-violencia

Entró en Biniduali, una pequeña aldea al pie de la montaña. La gente estaba amotinada en la plaza de la villa. Y se oían los gritos de un dirigente del mitin que exaltaba a la violencia.

Hermano Pacífico sintió un nudo de tristeza en su corazón, y se mantuvo algo alejado de los oyentes. Unos vecinos se le acercaron y le preguntaron:

-Y vos, ermitaño, que venís de otras tierras, ¿qué decís de esto?

El peregrino alzó los ojos en alto, como en un gesto de oración, y respondió:

-¿Es que los hombres estamos tan embrutecidos que no podemos renunciar a la ley animal de la violencia continua? ¿Es que todas las transformaciones sociales han de surgir de la guerra (ese crimen contra la Luz), de la violencia y de la destrucción? ¿Es que los seres humanos, como las bestias, no entendemos otro lenguaje? Si retornamos odio por odio, mal por mal y violencia por violencia; el odio, el mal y la violencia no se terminarán nunca. Si respondemos, en cambio, y de acuerdo con la doctrina de los verdaderos profetas, al odio con el amor, al mal con el bien, a la injusticia con la justicia, y a la violencia con la no-violencia, nos haremos, a pesar de las debilidades, dificultades y desconshors, pioneros y vanguardistas del Reino de la Paz.

Mientras hablaba había ido haciéndose el silencio. Los sencillos de corazón y los de

foraster, però els dirigents del míting intentaren apedregar-lo.

Germà Pacífic s'allunyà a poc a poc i es despedí dient-los:

-Encara que no ho volgueu creure, perquè teniu el cor embrutit, ni la pau ni la justícia social poden sorgir ni mantenir-se damunt els canons i les baionetes. Acumular armament per assegurar la pau és tan contradictori com covar ous de cocodril i esperar que en neixin oronelles. Si usau la violència i la guerra, substituïreu una dictadura per una altra dictadura, un abús per un altre abús, una injustícia per una altra injustícia. Sinó mirau l'exemple de la història. I vosaltres no en sereu la primera excepció.

En quant als que m'heu escoltat -afegí- que la pau de l'esperit regni en vosaltres i que de vosaltres passi a tots els veïns d'aquest poble i als ciutadans de tot el món.

Alguns el miraren anar-se'n. Altres tornaren a les seves feines. Però el llogaret havia quedat beneït per la seva presència.

buena voluntad asintieron a las palabras del forastero, pero los dirigentes del mitin intentaron apedrearlo.

Hermano Pacífico se alejó poco a poco y se despidió diciéndoles:

-Aunque no queráis creerlo, porque tenéis el corazón embrutecido, ni la paz ni la justicia social pueden surgir ni mantenerse sobre los cañones y las bayonetas. Acumular armamento para asegurar la paz es tan contradictorio como incubar huevos de cocodrilo y esperar que de ellos nazcan golondrinas. Si usáis la violencia y la guerra, sustituiréis una dictadura por otra dictadura, un abuso por otro abuso, una injusticia por otra injusticia. Mirad, sino, el ejemplo de la historia. Y vosotros no seréis la primera excepción.

En cuanto a quienes me habéis escuchado -añadió- que la paz del espíritu reine en vosotros y que de vosotros pase a todos los vecinos de este pueblo y a los ciudadanos de todo el mundo.

Algunos lo miraron marcharse. Otros regresaron a sus trabajos. Pero la aldea había quedado bendecida por su presencia.

11

La No-violència i la Bondat de cor

Passada una llegua, s'aturà a descansar. Dos binidualins que tímidament l'havien seguit, s'hi acostaren:

-Mestre, heu parlat molt bé al nostre poble, però, digau-nos, què és la no-violència?

Germà Pacífic els mirà amorosament:

-La no-violència és una de les múltiples formes de la bondat de cor. És respecte reverencial, actiu i amorós per la vida i per totes les seves variades manifestacions. És negar-se a la violència, perquè es sap que existeix una força superior a la força de les armes: la força de la veritat, del bé, de l'amor, de la pau i de la justícia. Però això no ho poden entendre mes que els pacífics de cor, ja que la força-de-la-pau és un do de Déu que tots hem de cercar, però que no tots encara hem aconseguit.

L'acompanyaren una llarga estona. Soparen junts i dormiren davall una mateixa tenda. Feia una bella nit estrellada d'inici de quart creixent.

11

La No-violencia y la Bondad de corazón

Pasada una legua, se detuvo a descansar. Dos binidualenses que tímidamente lo habían seguido, se le acercaron:

-Maestro, habéis hablado muy bien en nuestro pueblo, pero, decidnos, ¿qué es la no-violencia?

Hermano Pacífico los miró amorosamente:

-La no-violencia es una de las múltiples formas de la bondad de corazón. Es respeto reverencial, activo y amoroso por la vida y por todas sus variadas manifestaciones. Es negarse a la violencia porque se sabe que existe una fuerza superior a la fuerza de las armas: la fuerza de la verdad, del bien, del amor, de la paz y de la justicia. Pero esto no pueden entenderlo mas que los pacíficos de corazón, ya que la fuerza-de-la-paz es un don de Dios que todos hemos de buscar, pero que no todos aún hemos conseguido.

Le acompañaron largo rato. Cenaron juntos y durmieron bajo la misma tienda. Hacía una bella noche estrellada de inicio de cuarto creciente.

12 El Sermó de la Religió Universal

Al matí el convidaren a anar amb ells a s'Hort d'es Vent, on els esperaven un grapat d'amics. A l'horabaixa, davant els set companys, i assegut al peu d'un eucaliptus, pronuncià el Sermó de la Religió Universal:

-Déu, que és Amor, és el Pare-Mare, la Font, l'Abisme Misteriós i Misericordiós de tots els sers. Hem de tenir fe viva en Ell, acceptar-lo en el nostre cor, entregarnos a la seva voluntat i estar en la seva constant comunió per mitjà de l'oració espiritual.

Hem d'estimar tots els sers, perquè tots - sense distinció de forma, raça, llengua, nacionalitat, ideologia ni religió- som germans i fills de l'únic Déu.

12 El Sermón de la Religión Universal

A la mañana lo invitaron a ir con ellos a s'Hort d'es Vent, donde les esperaban un grupo de amigos. Al atardecer, delante de los siete compañeros, y sentado al pie de un eucaliptus, pronunció el Sermón de la Religión Universal:

-Dios, que es Amor, es el Padre-Madre, la Fuente, el Abismo Misterioso y Misericordioso de todos los seres. Hemos de tener fe viva en Él, aceptarlo en nuestro corazón, entregarnos a su voluntad y estar en su constante comunió por medio de la oración espiritual.

Hemos de amar a todos los seres, porque todos -sin distinción de forma, raza, lengua, nacionalidad, ideología ni religión- somos hermanos e hijos del único Dios.

Els homos hem de viure amb amor, justícia, llibertat, no-violència i pau els uns amb els altres, hem de perdonar-nos les ofenses i no hem d'usar cap casta de violència -ni de pensament, ni de paraula, ni d'obra- contra els demás sers, perquè aquesta és la voluntat de Déu.

Los hombres hemos de vivir con amor, justicia, libertad, no-violencia y paz los unos con los otros, hemos de perdonarnos las ofensas y no hemos de usar ninguna clase de violencia -ni de pensamiento, ni de palabra, ni de obra- contra los demás seres, porque ésta es la voluntad de Dios.

Acceptau aquests principis en el vostre cor, com una llum interior que guïï la vostra vida, i sereu deixebles de la Santa Religió Universal.

Aceptad estos principios en vuestro corazón, como una luz interior que guíe vuestra vida, y seréis discípulos de la Santa Religión Universal.

...I s'acomiadà d'ells. Però tots els capvespres, a la mateixa hora, els set amics revivien dins el seu pit les paraules del Sermó de l'Eucaliptus.

...Y se despidió de ellos. Pero todas las tardes, a la misma hora, los siete amigos revivían en su pecho las palabras del Sermón del Eucaliptus.

Una interpretació del capítol 12 per **Joan Gibert**

Una interpretación del capítulo 12 por **Joan Gibert**

13

De la meditació pacificadora

Germà Pacífic compartia sovint alguns moments de meditació pacificadora amb els seus amics, convençut, com estava, que tota acció o procés d'ensenyança, encara que sia una sola lletra, la bellesa del mar o els matisos d'una posta de sol, és ajudar als sers humans en el camí de la seva alliberació interior. El record dels seus deixebles ens ha permès la reconstrucció d'aquests pensaments:

-Savi és la persona de Llum interior que sap viure amb cor amorós, no-violent i pacífic enmig de les tempestes i angoixes de l'existència.

-Vet aquí els set pilons de la Saviesa: Unió amb Déu; amor fratern universal; no-violència de pensament, paraula i obra; recolliment interior; oració espiritual; meditació pacificadora, i acció desinteressada. Aquests set pilons de la

13

De la meditación pacificadora

Hermano Pacífico compartía frecuentemente algunos momentos de meditación pacificadora con sus amigos, convencido, como estaba, de que toda acción o proceso de enseñanza, aunque sea una sola letra, la belleza del mar o los matices de una puesta de sol, es ayudar a los seres humanos en el camino de su liberación interior. El recuerdo de sus discípulos nos ha permitido la reconstrucción de estos pensamientos:

-Sabio es la persona de Luz interior que sabe vivir con corazón amoroso, no-violento y pacífico en medio de las tempestades y angustias de la existencia.

-He aquí los siete pilares de la Sabiduría: Unión con Dios; amor fraterno universal; no-violencia de pensamiento, palabra y obra; recogimiento interior; oración espiritual; meditación pacificadora, y

Saviesa desperten el nostre ser interior, el fan viure s l'uníson amb la música de l'Univers i ens aplanen els camins de la verdadera pau.

-Moltíssima gent va per aquest món judicant, censurant i condemnant. Són incapaçs d'entendre que lo important no és judicar, censurar o condemnar, sinó intentar comprendre, perdonar i estimar.

-En passar per una terra erma, sembra-hi amor, cultiva-hi amor, i, arribades les messes, hi colliràs, a balquena, espigues d'amor.

-Dedica cada dia una part del teu temps al recolliment interior, a l'oració espiritual i a la meditació pacificadora. Així aprendràs a escoltar el teu silenci, la teva música, el teu Déu interior. Així augmentaràs el teu vigor espiritual. Així trobaràs la pau profunda del teu esperit i aniràs despreocupadament pel món irradiant-la amb tota naturalitat.

acción desinteresada. Estos siete pilares de la Sabiduría despiertan nuestro ser interior, lo hacen vivir al unísono con la música del Universo y nos allanan los caminos de la verdadera paz.

-Muchísima gente va por este mundo juzgando, censurando y condenando. Son incapaces de entender que lo importante no es juzgar, censurar o condenar, sino intentar comprender, perdonar y amar.

-Al pasar por una tierra yerma, siembra amor, cultiva amor, y, llegada la mies, recogerás, en abundancia, espigas de amor.

-Dedica cada día una parte de tu tiempo al recogimiento interior, a la oración espiritual y a la meditación pacificadora. Así aprenderás a escuchar tu silencio, tu música, tu Dios interior. Así aumentarás tu vigor espiritual. Así encontrarás la paz profunda de tu espíritu e irás despreocupadamente por el mundo irradiándolo con toda naturalidad.

14

El misteri de la salvació dels mortals

A Font de s'Aigo s'assegué al portal de l'església. La gent anava i venia per la plaça i ningú s'hi fixava. Absort en la seva meditació, començava a entrar al llindar del traspàs místic, quan se li acostaren dos joves d'uns vint-i-cinc anys. Un li digué:

-Bon ermità, explicau-nos el misteri de la salvació dels mortals.

-Néixer és sortir de Déu. Morir és reintegrar-nos en Déu. En aquest Déu que ens parlà per intermig de l'Amor, i l'Amor, a l'horabaixa, estengué els braços i morí per tots els amadors. Els amadors, per virtut de l'Amor, esdevenen purificats i posseïdors de l'única Veritat: la de l'Aucell que, quan el sol baixava del migdia, va obrir les ales per atreure, cap a ell, totes les flors.

14

El misterio de la salvación de los mortales

En Font de s'Aigo se sentó a la puerta de la iglesia. La gente iba y venía por la plaza y nadie se fijaba en él. Absorto en su meditación, comenzaba a entrar en el umbral del traspaso místico, cuando se le acercaron dos jóvenes de unos veinticinco años. Uno le dijo:

-Buen ermitaño, explicadnos el misterio de la salvación de los mortales.

-Nacer es salir de Dios. Morir es reintegrarnos en Dios. En este Dios que nos habló por intermedio del Amor, y el Amor, al atardecer, extendió los brazos y murió por todos los amadores. Los amadores, en virtud del Amor, llegan a ser purificados y poseedores de la única Verdad: la del Ave que, cuando el sol descendía del mediodía, abrió las alas para atraer, hacia sí, todas las flores.

15

El misteri de la violència i de la No-violència

Germà Pacífic intentà explicar el misteri de la violència i de la no-violència en la lluita vers un ideal:

-Matar i devastar, encara que sia en servei de la causa més elevada, són paraules que repugnen al meu cor. Qui usa la violència per defensar un ideal, és com qui per perfumar la terra, esfullàs rams i rams de roses i escampàs els seus pètals sobre el trespol. Hi haurà, sí, flaire de roses durant uns moments, però aquestes roses, esfullades, prest es marciran. Mes qui creu que les idees per fructificar no tenen necessitat de la violència, s'assembla a aquell que sembra rosers sobre la terra i, curant-los amorosament, espera que floresquin perquè la terra s'ompli del seu perfum. Aquest, i no l'altre, és qui aconsegueix transformar la saba de la terra en autèntic perfum de roses.

15

El misterio de la violencia y de la No-violencia

Hermano Pacífico intentó explicar el misterio de la violencia y de la no-violencia en la lucha hacia un ideal:

-Matar y devastar, aunque sea al servicio de la causa más elevada, son palabras que repugnan a mi corazón. Quien usa la violencia para defender un ideal, es como quien, para perfumar la tierra, deshojara ramos y ramos de rosas y esparciera sus pétalos por el suelo. Habrá, sí, perfume de rosas durante unos momentos, pero estas rosas, deshojadas, pronto se marchitarán. Mas quien cree que las ideas para fructificar no tienen necesidad de la violencia, se asemeja a aquel que siembra rosales sobre la tierra y, cuidándolos amorosamente, espera que florezcan para que la tierra se llene de su perfume. Éste, y no el otro, es quien consigue transformar la savia de la tierra en auténtico perfume de rosas.

16

El misteri de la mort i de la immortalitat

-Digau-nos, Pelegrí, quin és el secret de la mort i de la immortalitat, del tot i de la individualitat?

-Som ones d'un mateix mar. Del mar neixem, mar som i en el mar morim. Ser ona -intensificar la consciència d'ona- és ser temps que ha de finir. Ser mar -sentir-se mar- és viure en l'eternitat. Som i deixam de ser ona, però jamai deixarem de ser mar. Avui som ones d'aquesta i demà d'aquella platja. Avui som de blau cel i demà de blau marí. Avui som dèbils i demà fortes. Per això són absurds els nacionalismes, les intoleràncies i les lluites ideològiques o racials.

És necessari que aprenguem a ser un amb nosaltres mateixos, un amb els nostros germans, un amb la Naturalesa, un amb la Vida, un amb el Cosmos, un amb l'Absolut, un amb Déu, ja que no som més que ones efímeres del mar immens i profund de l'existència.

Si la vida i la mort ens causen angoixa és perquè ens sentim insegurs davant l'aventura de perdre la nostra individualitat d'ona i passar a ser una part integrada en el tot de l'Univers. Però quan es destruesqui la nostra petita individualitat i el nostre cos sia matèria entre la matèria i energia entre l'energia, i el nostre esperit -aquesta espurna de divinitat- estigui unit amb Déu, llavors serà quan haurem assolit la benaurança i la pau suprema.

16

El misterio de la muerte y de la inmortalidad

-Decidnos, Peregrino, ¿cuál es el secreto de la muerte y de la inmortalidad, del todo y de la individualidad?

-Somos olas de un mismo mar. Del mar nacemos, mar somos y en el mar morimos. Ser ola -intensificar la conciencia de ola- es ser tiempo que ha de finir. Ser mar -sentirse mar- es vivir en la eternidad. Somos y dejamos de ser ola, pero jamás dejaremos de ser mar. Hoy somos olas de ésta y mañana de aquella playa. Hoy somos de azul celeste y mañana de azul marino. Hoy somos débiles y mañana fuertes. Por esto son absurdos los nacionalismos, las intolerancias y las luchas ideológicas o raciales.

Es necesario que aprendamos a ser uno con nosotros mismos, uno con nuestros hermanos, uno con la Naturaleza, uno con la Vida, uno con el Cosmos, uno con el Absoluto, uno con Dios, ya que no somos más que olas efímeras del mar inmenso y profundo de la existencia.

Si la vida y la muerte nos causan angustia es porque nos sentimos inseguros ante la aventura de perder nuestra individualidad de ola y pasar a ser una parte integrada en el todo del Universo. Pero cuando se destruya nuestra pequeña individualidad y nuestro cuerpo sea materia entre la materia y energía entre la energía, y nuestro espíritu -este destello de divinidad- esté unido a Dios, entonces será cuando habremos alcanzado la bienaventuranza y la paz suprema.

17 L'adéu místic del Germà Universal

Un dia de tardor, Germà Pacífic reuní els seus amics al recés d'una alzina. Després de cenyir-se i cenyir-los un cordó blau pel coll, els recomanà la unió en Déu, l'amor fratern a tots els sers i la no-violència de pensament, paraula i obra. I els acomiadà dient-los:

-Així sereu germans lliures de la Pau, pelegrins de la No-violència, membres de la Santa Religió Universal.

Baixà a la platja i damunt l'arena de Cala Romaní va escriure aquestes paraules:

"S'acosta, ja, la pau. La pau ja està en nosaltres. Serà un florir de primavera a tots els arbres... I l'home serà cel, en un migdia de lluentors divines. S'acosta, ja, la pau. Serà un florir de primavera a tots els arbres".

17 El adió místic del Hermano Universal

Un día de otoño, Hermano Pacífico reunió a sus amigos al socaire de una encina. Después de ceñirse y ceñirles un cordón azul al cuello, les recomendó la unión en Dios, el amor fraterno a todos los seres y la no-violencia de pensamiento, palabra y obra. Y los despidió diciéndoles:

-Así seréis hermanos libres de la Paz, peregrinos de la No-violencia, miembros de la Santa Religión Universal.

Descendió a la playa y sobre la arena de Cala Romaní escribió estas palabras:

"Se acerca, ya, la paz. La paz ya está en nosotros. Será un florecer de primavera en todos los árboles... Y el hombre será cielo, en un mediodía de destellos divinos. Se acerca, ya, la paz. Será un florecer de primavera en todos los árboles".

...I estengué la seva capa sobre les ones. Els amics, des de les penyes, el veren allunyar-se d'Ibaic, mar endins. Uns diuen que arribà a Àfrica, on sembrà la seva tenda a la vora d'un oasi. Altres diuen que la Llum el transfigurà i fou portat al beatífic paradís de la Pau... La mar, el cel i el vent -testimonis d'aquest darrer pelegrinatge- conservaran per a sempre el seu secret.

...Y extendió su capa sobre las olas. Los amigos, desde las peñas, lo vieron alejarse de Ibaic, mar adentro. Unos dicen que llegó a África, donde sembró su tienda a la sombra de un oasis. Otros dicen que la Luz lo transfiguró y fue llevado al beatífico paraíso de la Paz... El mar, el cielo y el viento -testimonios de este postrer peregrinaje- conservarán para siempre su secreto.

Comiat

Salm de la Religió Universal

Glorificat sia Déu.
Glorificades sien les mil cares de Déu.
Glorificats sien els milions de camins
que menen a les mil cares de Déu.

Despedida

Salmo de la Religión Universal

Glorificado sea Dios.
Glorificadas sean las mil caras de Dios.
Glorificados sean los millones de caminos
que conducen a las mil caras de Dios.

Oració dels Amics de la Pau

Que la Llum interior il·lumini el meu
esperit.

Que la bondat de cor sia la força de la
meva vida.

Que l'esperit d'Amor, No-violència i
Pau transformi els sers humans, els
pobles i l'univers.

Oración de los Amigos de la Paz

Que la Luz interior ilumine mi
espíritu.

Que la bondad de corazón sea la
fuerza de mi vida.

Que el espíritu de Amor, No-violencia
y Paz transforme los seres humanos,
los pueblos y el universo.

Taula

Prefaci.

1. A trenc d'alba.
2. Els camins de l'Infinit.
3. La teva Llum interior.
4. L'ideal del pelegrí.
5. De la pàtria i de la religió.
6. De l'essència de Déu.
7. De la senzillesa i de la comunió universal.
8. De l'educació pacificadora dels homos.
9. De les cares de la Veritat.
10. De l'embrutiment per la violència i de la salvació per la No-violència.
11. La No-violència i la Bondat de cor.
12. El Sermó de la Religió Universal.
13. De la meditació pacificadora.
14. El misteri de la salvació dels mortals.
15. El misteri de la violència i de la No-violència.
16. El misteri de la mort i de la immortalitat.
17. L'adéu místic del Germà Universal.

Comiat: Salm de la Religió Universal.
Oració dels Amics de la Pau.

Índice

Prefacio.

1. Al despuntar el alba.
2. Los caminos del Infinito.
3. Tu Luz interior.
4. El ideal del peregrino.
5. De la patria y de la religión.
6. De la esencia de Dios.
7. De la sencillez y de la comunión universal.
8. De la educación pacificadora de los hombres.
9. De las caras de la Verdad.
10. Del embrutecimiento por la violencia y de la salvación por la No-violencia.
11. La No-violencia y la Bondad de corazón.
12. El Sermón de la Religión Universal.
13. De la meditación pacificadora.
14. El misterio de la salvación de los mortales.
15. El misterio de la violencia y de la No-violencia.
16. El misterio de la muerte y de la inmortalidad.
17. El adiós místico del Hermano Universal.

Despedida: Salmo de la Religión Universal.
Oración de los Amigos de la Paz.

Mirador del DENIP
<https://denippaz.wordpress.com/>